

Fecske Csaba

Szerény öröm

hát ezt a napot is megértem
csupán szerencse ez nem érdem
szerény öröm de azért öröm
amely lopva szégyenkezve jön

megkeseredik számban a nyál
ilyen ízű lehet a halál
rémülten kérdem mi lesz velem
ha nem maradok meg senkiben

átmenni a szomszédba merész
kaland minden mozdulat nehéz
öreg csontok nesztelen úsznak
a testben s célja sincs az útnak

előre félem már ami jön
hogyan elesek s csontomat töröm
vagy zűrzavar támad fejemben
és nevemet is elfelejtem

eltévedek az életemben
nem tudom merre kéne mennem
valahol ott fogok kikötni
ahonnét nincs mód visszazöknöni

FECSCKE CSABA (1948) Arnóton élő költő, író, publicista. Utóbbi kötete: *Őszi napozás* (Magyar Napló, 2024).

Eltévedt madár

szerelmet elhagyni
nem lehetne szebben
amikor elfér már
egyetlen egy sebben

régi seb begyógyul
fölkel a nap reggel
holnap tudhatod meg
tegnap mi vezett el

másnapos reggelek
libabőrös esték
azt az elveszettet
hiába keresnéd

lehet hogy most máshol
lennél szívesebben
nem találsz otthonra
saját életedben

valahol a ködben
eltévedt madár szól
ez a kesergő hang
maradt csak a nyárból

Idejétmúlt

régi valójában idejétmúlt
kérdés kínoz még mindig
a sebek sokáig bírnak emlékezni
nincs kifutási idejük
miért és hogyan jutottunk oda
ahova jutottunk kevés voltam
a boldogságodhoz kellett valaki más
aki hajlandó és képes is minden áldozatra érte
megbocsátának már de nem tudok
mert nincs kinek és nem is lehet
hiszen a szerelem nem bűn csak a hazugság
a szükséges rossz ami aláaknázza életünket
az elgörbült válaszok a félresikló tekintet
mikor már csak temetni lehet nem megbocsátani
vagy újramezdeni hiszen életünk nem csak
egyetlen csalódáshoz elég

Nemes-Lampérth József: Szajna híd, 1913 (tus, papír, 330×500 mm,
Szépművészeti Múzeum—Magyar Nemzeti Galéria), © Szépművészeti Múzeum, Budapest